

17.05.2024

Ukraine mangler soldater

Det er ikke kun isenkram, der mangler. Ukraine forsøger at grave dybere i mobiliseringen, men det går trægt.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Jeg har stået på mange krigskirkegårde i Europa såsom Verdun, Omaha Beach og Sarajevo. Erkendelsen af, at krig bliver ved at gentage sig, er altid pinefuld. Det samme er forfærdelsen over de mange, der har mistet livet. Men sidste uges besøg på kirkegården i Lviv gjorde alligevel et helt særligt indtryk. For her raser krigen i min tid – en tid, hvor vi ikke mindst efter 1989 håbede, at vi havde lagt krig og ødelæggelse bag os. Et gravsted med en soldat født i netop 1989 symboliserer nærmest skiftet dette skifte. Kirkegården satte sig også af en hel anden grund i mig. Over 600 ligger begravet, og myndighederne har allerede gjort klar til en tredobling.

Bybilledet i Lviv er præget af mange plakater, der opfordrer ukrainere til at melde sig til krigen. Med kirkegården i baghovedet er der uden tvivl en del, der betænker sig. Og det er et stort problem for krigens gang. Ukraine mangler ikke kun våben; landet mangler i den grad også soldater. Det skyldes også, at Rusland er i gang med større mobilisering. Ifølge den britiske efterretningstjeneste er Putin i færd at mobilisere 400.000 soldater. Kontrasten i styrkeforholdet er derfor til at føle på. Hvor den russiske hær næste år kan være oppe på 1.5 millioner mand, vil den ukrainske "kun" bestå af 900.000 soldater.

© Lykke Friis

Det problematiske styrkeforhold har for længst fået regeringen til at reagere. På søndag træder en ny mobiliseringslov i kraft. I stedet for som minimum 27 år kan unge nu blive indkaldt fra de er 25 år. Men loven har siddet fast længe i parlamentet, og præsident Zelenskyj har kviet sig ved at foreslå ændringer, som vil være upopulære i befolkningen. Som et resultat af den indenrigspolitiske hovedpine har regeringen også taget et vigtigt afsnit ud af loven. Hvor der i de tidligere udkast var et afsnit om, hvor længe soldater skulle blive ved fronten, er der nu ingen tidshorisont.

Det skaber i høj grad frustration ved fronten og blandt familier til soldaterne. "Hvorfor skal min bror betale prisen for, at politikerne ikke har kunnet blive enige om en mobiliseringslov? Nu mangler vi soldater, og min bror har ikke noget håb om snart at kunne vende hjem", sagde en ung kvinde til mig i Kiev i februar.

Som en del af den nu vedtagne lov forsøger regeringen nu at få ukrainere til at vende tilbage til deres hjemland. Pt. befinder der sig 600.000 ukrainere i EU, som egentlig kunne være ved fronten. Alene i Tyskland er der 200.000. Med den nye lov kan de nu ikke længere få fornyet deres pas uden for Ukraine. Samtidigt med vedtagelsen af loven har den ukrainske udenrigsminister Dmytro Kuleba skærpet retorikken: "Mænd, der tager til udlandet i den værnepligtige alder, viser, at de ikke bekymrer sig om deres hjemlands overlevelse".

Det er imidlertid et åbent spørgsmål, om det vil have nogen effekt. Da jeg efter mit besøg i Lviv, spurgte en ukrainer med bopæl i Krakow, om han nu ville vende hjem, svarede han blot: "Det ville være selvmord". Med kirkegården fra Lviv i baghovedet og på vej hjem til et fredeligt Danmark, var det svært at ikke at forstå ham. For hvad ville vi selv gøre? Som bekendt var der også mange, der på befrielsesnatten i 1945 blev helte med tilbagevirkende kraft. Konsekvensen er imidlertid til at tage at føle på. Selvom med den amerikanske våbenpakke bliver det svært for Ukraine at indlede en ny offensiv.